

Tilst-sagen

Til medlemmerne af
Folketingets Retsudvalg
Christiansborg
1240 København

Fra
Stig Wølch Jørgensen
Staghøjvej 27
8210 Århus V.

Århus, d. 3. december 2009

Kære medlem af Retsudvalget

Natten til mandag blev en 36-årig mand skudt i Kalundborg af politiet. Lige nu undersøger statsadvokaten, om det var lovligt nødværge. For otte år siden blev min søn skudt under lignende omstændigheder. Også dengang gik statsadvokaten ind og undersøgte skuddene. Men han fandt aldrig frem til, hvad der skete den nat, min søn døde. Du tænker nok, at jeg er far, så jeg kan ikke være objektiv. Men så er mit håb, at du vil læse den bog, som jeg har sendt med. Den bygger på POLITIETS efterforskning i sagen. Tro ikke på mig. Men læs bogen. Alt, hvad journalist og forfatter Ellen Stampe lægger frem, kan dokumenteres i politiets egne dokumenter.

Min søn blev dræbt i 2001 af en politimand i Tilst. Sagen er, efter to et halvt års behandling ved Vestre Landsret, blevet afgjort. Der faldt dom den 15. september 2009. Ifølge dommen havde betjentene lovlig grund til at skyde.

Problemet er stadig, at de tekniske dokumenter i sagen ikke fortæller den samme historie som de to betjente, der skød. Hvordan kan retten så dømme, som den gør?

Derfor er sagen nu anket til Højesteret, og jeg ønsker at komme hele vejen til den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Statsadvokaten lavede to undersøgelser

I slutningen af 2002 fandt jeg en graverende fejl i statsadvokatens redegørelse, der handlende om, hvem af de to betjente, som havde afgivet et skud ind gennem forruden på den Jeep, hvor min søn sad bag rattet. Politimand Frank sagde, det var ham, og den påstand stod i redegørelsen.

Problemet var, at kriminalteknikerne havde fastslået, at det var **den anden** betjent, Bo, som havde afgivet skuddet.

Tilst-sagen

Statsadvokaten stod nu med en sag, hvor de to betjentes forklaringer ikke var støttet af de tekniske undersøgelser. Sagt mere direkte – betjentene havde talt usandt om deres handlinger.

Statsadvokaten valgte at formulere fejlen, som ”uklarheder i de tekniske undersøgelser”, hvilket det ikke var, da det tydeligt fremgik af papirerne fra begyndelsen, at det var Bo og ikke Frank, der skød gennem forruden på min søns køretøj.

Politimyndigheden fik projektilet undersøgt igen. Kriminalteknikerne kom atter frem til samme resultat: Den politimand, der siger, han skød, skød ikke, og den politimand, der siger, han sad i bilen, da skuddet blev affyret, var i virkeligheden den, der trykkede på aftrækkeren. Politifolkenes svar på deres forkerte oplysninger: ”Sådan husker vi det ikke”.

Dokumentet, der forsvandt

Statsadvokaten fortalte, at alle projektiler og projektildele var blevet genundersøgt i forbindelse med den anden undersøgelse.

Jeg skrev til rigsadvokaten og bad om kopi af alle disse nye tekniske undersøgelser.

Statsadvokaten sendte mig en del resultater. Undtagen resultatet af den nye undersøgelse af det projektil, som ramte min søn i hovedet og forårsagede hans død. Med andre ord: Det vigtigste dokument for mig dukkede aldrig op. Der findes heller ingen beskrivelse af den nye undersøgelse i den redegørelse, som frifandt betjentene for fejl anden gang.

Hvorfor må jeg ikke få at vide, hvad den nye undersøgelse af det projektil, der dræbte min søn, viser? Jeg har nu atter bedt rigsadvokaten fremskaffe undersøgelsen til mig, inden sagen skal køre for Højesteret.

Afgørende lydfiler

Vi havde bedt om en cd-rom, der indeholdt de lydfiler med radio- og telefonkommunikation fra den 29. december 2001, som myndighederne var i besiddelse af.

I forvejen havde vi udskrifterne af lydfilet, idet disse indgår som bilag i sagen.

Vi var dog interesserede i at høre, om der var oversete ting, fejludskrivninger eller lyde, som ikke fremgik af det skriftlige materiale. Og vi blev ikke skuffede.

I det skriftlige materiale var et vidnes bemærkning i en telefonsamtale med politigården: ”*nu kommer ambulancen.*” Tidspunktet for denne bemærkning svarede til, at ambulancen nærmest havde holdt stand by meget tæt på gerningsstedet.

Ved gennemlytning af cd-rommen kunne vi høre, at der i virkeligheden blev sagt: ”*nu kommer Bianca*”. Det er en lille ting, men det skærper vores mistanke om fejludskrivninger.

Og det blev endnu værre:

Sidst på cd-rommen viste det sig, at der var flere lydfiler, som ikke fremgik af det skriftlige bilag.

Én af optagelserne handler om en telefonsamtale mellem politigården og politilederen på gerningsstedet. Klokkeren er cirka 0300, idet politilederen siger, at kriminalteknikerne lige er ankommet. Politilederen siger i samtalen blandt andet, ”*at de formodentligt har taget en hver*”. Altså, politifolkene har nok skudt en biltyv hver.

Denne udtalelse må anses for at være en førstehåndsuplysning, som denne politileder bringer videre over telefonen til politigården.

Tilst-sagen

Da betjentene flere timer senere bliver afhørt, (efter at have tilbragt ventetiden sammen) ændres det til, at den ene betjent havde forsvaret sig selv og sin kollega og i den forbindelse havde afgivet **begge** de dræbende skud.

Det fremgår af nummereringen af lydfilerne, at mange af disse ikke er at finde i hverken udskrifterne eller på cd-rommen. Det fremgår af sagens bilag, at de eksisterer, men at de er blevet sorteret af statsadvokaturen.

Det er uendeligt interessant at høre, hvad disse manglende lydfiler mon indeholder. Derfor har jeg også netop bedt rigsadvokaten om disse.

Jeg har snart kæmpet for at få sandheden frem i otte år, og folk siger til mig, at jeg er vanvittig, at jeg ikke bare giver op og lader være. En redaktør i Århus Stiftstidende beskrev min retssag i landsretten som: "Et sidste desperat forsøg" og skrev i sin leder: "Men selv om det er forståeligt, at faderen kæmper for sin søn, så taler kendsgerningerne mod, at der skulle være noget at komme efter".

Problemet for mig er, at netop kendsgerningerne taler imod den officielle konklusion fra myndighedernes side. Jeg er ikke i tvivl om, at enhver forældre ville kæmpe, som jeg har gjort, hvis det viser sig i myndighedernes egne papirer, at der er blevet fortalt en forkert historie.

Jeg håber, at redaktøren på Århus Stiftstidende læser dokumentarbogen, ligesom jeg håber, at du nu vil bruge den tid, det tager at læse, hvad teknikerne fandt ud af fra den nat, hvor to unge mænd døde.

Det er ikke de to politifolk, der skød, jeg er ude efter. Dem har jeg medlidenhed med, for det må gøre ondt at gå rundt med den viden, de to har og vide, at de har fortalt usandheder. Jeg vil have, at sandheden kommer frem. Retfærdighed er det eneste, jeg ønsker.

Med venlig hilsen,

Stig Wølch Jørgensen

Sendt som telefax (33 32 85 36) såvel som pakke.

Kopi: Amnesty International, div. advokater, hjemmeside, pressen.